

PÁL SÁNDOR ATTILA

Pár

Lassú, ritka, szökő

Mély, zakatoló lüktetés. Két szervezet egymáshoz kapcsolódik és mozogni kezd.

A dallamok a lüktetés követői. A testek kipárolognak, dinamikusak, súlypontjuk szüntelen áthelyeződik, egymás tartják a zenében.

A két test egymás körül forog, majd a kapcsolat egy pillanatra megszakad. A bejárt pálya ugyanaz marad, idővel újra összecsatlakoznak.

Az egyik nagyobb utat tesz meg, önmaga körül is forog, míg a másik biztos benne: ő irányít. Ekkor mindkettő felismerhetetlen a maga számára.

Mikor a lüktetés megszűnik, a dallam is elhal. Mindkettő hallja, ahogy a vér áramlik az ereiben, mint egy csónak alján a Duna közepén hallani a kavicsok rohanását a mederben.

Elválnak, de tekintetük túléli a látás aktusát.

Aratóének

Várom az enyhülést a tikkasztó melegben,
és amikor megjön, a teraszról nézem a vihart.
Így telnek a nyaraim.

Az aratás érdemi részében nem vehetek részt,
porallergia. A falu, a munkások, a kombájnsofőr
szemében tehát eleve gyenge vagyok, lényegében
haszontalan, bár itt születtem, már városi csökevény.
A tiszteletet a cipekedésnél nyerem el, könnyedén
hordom a telizsák búzáat.

A dűlőútról hunyorogva nézem az égboltot,
ekkor látni vélem a kupola ívét, határait.
Azon gondolkodom, hogy a pipacsok, búzavirágok
kirajzolhatnak-e valamiféle mintát az elhelyezkedésükkel.
Valahogy úgy, mint a szeplők egy nő arcán.

Érzem, ahogy verejtékgyöngyök gurulnak le
mindefelé a testemen. Este inni fogok.
A csendes eső tompán, a friss tarlón kopog.

Balladás dal

Egy szép öregasszony lakik a tanyán. Pici ház,
a homokos úttól beljebb, gödrök között lapul.
A fák úgy veszik körül, mint egy külön kerekerdő.

Az öregasszony nagyon félénk. Ritkán látni,
hogyan mozog. Szárítókötelein mindig vakítón
fehér lepedőket lenget a szél, sarkaikat mind
elrágták a nyulak.

Az öregasszony csak borús időben lép ki a
házból. Ilyenkor keresztülvág a mezőn a
gyümölcsösök felé. A nyárerdőben figyelő
magányos tölgyhöz megy, mely pici koporsókat
terem.

Egy szép öregasszony lakik a tanyán. Házából
füttyszó hallatszik, fáit hajlítgatja a szél.
Mohán és homokon él. Szemében köd gomolyog,
haja anyatejfehér.

Pásztordal

Először vagyok kint a juhokkal a mezőn.
Tavaszdodik.

Szeretem nézni a kisbárányok táncát. A kecses
szökelléseket, a leszegett fejű megiramodást.
Apám úgy tanította, a juh nagyon bizalmatlan
állat, de mind közül tán a legkíváncsibb is.
Ha elnyerik a bizalmát, hűségesebb a kutyánál.

Zavar, ahogy vedlenek. Az egyik a félreálló,
lifegő gyapjú látványa olyan, mintha élne itt
valahol egy ember, aki elkap egyet-egyet és
találomra beléjük nyír. Olyan, mint egy tű
az agyamban.

Apám szerette a birkapörköltet. Ötévesen
vitt el a mészároshoz, aki megengedte, hogy
végignézzem, ahogy levág egyet. Alig bírta
megfogni. Először éreztem igazi rémületet.
Miután elvágta a torkát, kicsit fogta még a
fejét, mint egy gyermek homlokát hányás
közben, majd mikor már sok kifolyt oda-
hagyta előttem feküdni. Magamban vagy
százszor bocsánatot kértem tőle. Lehetetlen
volt eldöntennem, mikor hunyt ki belőle a
fény, ahogy meredtünk egymásra. Eljöttem,
mikor a mészáros bronzkeze újra rámarkolt
a fejére.

A szemük olyan, mint egy eszelőse.
Sokszor riadok arra, hogy valaki szórakozik
velem, és utánozza a bégetésüket. De nem.
Mindnek más a hangja. Tudják, ki vagyok
és miért vagyok itt. Mindig figyelnek, mint én.

Nézem, ahogy távolabb az egyik kos vért köp.
Kiszáradt a szemem. Tavaszodik.